

האם לרוק יש עתיד?

רבים חושבים שמוזיקת הרוק במגמת ירידה. אבל יש להקה אחת שבולטת מעל כולם ומצליחה ליישם את ערכי הרוק גם בתקופתנו -

TWENTY ONE PILOTS

לראשונה את העלילה של האלבום, סיפור דיסטופי על בחור ושמו קלאנסי שחי בעיר עם שלטון דיכאוני ושמו "דימה". זה סיפור די מסובך, שמסופר בעיקר באמצעות רמזים עדינים, אשר לדעתי מיועד בעיקר למעריצים כבדים.

השירים מתחלקים בין ז'אנרים שונים מאוד. חלקם נשמעים קצת כמו הבלאק קיז, אואזיס, ביט דיסקו, שירי עאלק-רגאיי וסוג של שיר

מוזיקה היא חי. היא ליוותה אותי ברגעים השמחים ביותר והעצובים ביותר, והיוותה מקור נחמה בשבילי במהלך אין-ספור משברים. אני מניח שאני לא לבד בעניין. בימי נעוריי הייתה לי אובססיה לרוק קלאסי ואלטרנטיבי של שנות השישים עד התשעים. מוזיקת המיינסטרים של התקופה, סולג'ה בוי, הבלאק אייד פיז, ניקלבק ושאר החברים, לא עניינה אותי במיוחד בתיכון, ולכן הייתי שבוי במחשבה שרק העבר היה מוצלח, וכל דבר מודרני הוא גרוע - עד שהכרתי את Twenty One Pilots.

יש המחשיבים להקה זו כלהקת הרוק המצליחה ביותר באמריקה. שנת השיא שלהם הייתה ב-2016, עם שלושה להיטים שלא היה אפשר לברוח מהם: Stressed out, Ride ו-Heathens (מתוך הפסקול של הסרט יחידת המתאבדים). שלושה להיטי ענק הם הישג בלתי נתפס ללהקת רוק בימינו, אז איך הם עשו את זה? על ידי כך שהם לא נשמעים כמו להקת רוק. בשירים ההם הם נשמעו בעיקר כמו גרסה כלשהי של היפ-הופ מעורב עם פופ, ומה שהסולן טיילר ג'וזף עושה, קרוב מאוד להגדרה של "ראפ". אף על פי שצמד חברי הלהקה מנגנים בכלים רבים, גיטרה חשמלית היא לא אחת מהן - ומה זה בדיוק רוק בלי גיטרה חשמלית?!

יש כמה אלמנטים בשירים של Twenty One Pilots שאכן אפשר למצוא רק ברוק, כמו צרחות פאנקיסטיות עצבניות שמשמשות בתור קתריזיס מוצלח בחלק מהשירים שלהם. אחד מהשירים האלה הוא השיר הפותח באלבום החדש שלהם Trench, שנקרא Jumpsuit, שיר שהזכיר לי מאוד שירים מסוימים של Muse. השיר מציג

דאבסטפ רך, שעוסק בגידול ציטה בתור חיית מחמד. תוך כדי כל זה תיהנו מכמה מהפזמונים המידבקים ביותר ששמעתם השנה - אם תמצאו דרך להוציא את Chlorine מהראש, תודיעו לי, כי אני לא הצלחתי. הגיוון הסגנוני של שירי הלהקה הוא לא משהו חדש למי שהקשיב להם בעבר, אבל החידוש הפעם הוא בזרימה המצוינת של האלבום בין השירים, בניגוד לאלבומים הקודמים שהיו אחידים פחות ברמתם. זה באמת אלבום שכיף להאזין לו מהתחלה ועד הסוף, וזה לדעתי סימן של אלבום טוב.

אז אם הם כל כך מגוונים, מה מגדיר את Twenty One Pilots כרוק ולא כפופ? הם חתומים בחברת תקליטים של להקות רוק, Ramen, ולכן הם משווקים בתור להקת רוק. זה אולי מעט ציני, אבל זו האמת. בשנות האלפיים, הרוק היה ממוקד מאוד בבני נוער רגשניים, ובמידה מסוימת נותר כזה. Twenty One

Pilots נתפסת כלהקה שפונה בפירוש לבני נוער, עם כל סערת הרגשות שנלווית לגילים האלה. הפנייה לבני הנוער כנראה העיבה על ההצלחה שלה אצל מבקרי המוזיקה - אבל אני גורס שיש ב Twenty One Pilots דברים מיוחדים. אחד הוא, כאמור, הגיוון הסגנוני שכולט לטובה בין להקות הפופ-רוק האחרות של התקופה, אבל השני הוא טיילר ג'וזף.

אין אף אחד כמו ג'וזף בעולם המוזיקה. הוא כתב להיט ענק עם קטע ארוך שעוסק בנרות ריחניים ואף אחד לא עשה מזה ביג דיל. בהופעות הוא מתפרע, קופץ, ועושה קראוד סרפינג כמו כל רוקסטאר מוצלח, אבל בחייו הפרטיים מתברר שהוא נוצרי אדוק ולא תשמעו בשירים שלו קללות. יש לו כמה שירי אהבה, אבל רוב השירים שלו עוסקים בבריאותו הנפשית, במקביל לשירים על תעשיית המוזיקה והמקום שלו בה.

"אין אף אחד כמו ג'וזף בעולם המוזיקה. הוא כתב להיט ענק עם קטע ארוך שעוסק בנרות ריחניים ואף אחד לא עשה מזה ביג דיל"

העולם המודרני נמצא באובססיה למוות בגיל צעיר עם ספרים וסדרות כמו "13 סיבות", אבל התופעה מובהקת במיוחד בעולם המוזיקה. כמו "מועדון 27" הידוע לשמצה אשר נוספו אליו בשנתיים האחרונות אמנים שמתו גם כן בגיל צעיר: אביצ'י, הראפר ליל פיפ, כריס קורנל וצ'סטר בנינגטון, סולן Linkin Park. צ'סטר הרבה לעסוק בשיריו בנושאים כמו דיכאון ובריאות הנפש, ואחרי מותו מעריציו התאבלו עליו רבות והכניסו את שמו להיכל התהילה אליו מעטים זוכים להיכנס. ג'וזף, לעומת זאת, בשירו Neon Gravestones, מדבר על הנושא ומציב דרישה למעריצים: לא להתאבל עליו אם הוא יתאבד, אלא להמשיך הלאה.

ג'וזף מסתכל על כל זה ואומר: עד כאן. הוא יוצא נגד אובססיות המוות של הזמרים המודרניים ומאתגר אותה בשיריו. ומה זה אם לא מה שעשו להקות הרוק של פעם?

